

MARY POPPINS

P. L. TRAVERS

MARY
POPPINS

Inglise keelest tõlkinud
PEEDU HAASLAVA

 TÄNAPÄEV

Tõlgitud raamatutest:

P. L. Travers

Mary Poppins

With drawings by Mary Shepard

Penguin Books

P. L. Travers

Mary Poppins Comes Back

Penguin

Toimetanud Kai-Riin Meri

Kujundanud Julius Sommer

Copyright 1934, 1935 and renewed 1962, 1963 by P. L. Travers

Tõlge eesti keelde © Peedu Haaslava ja Tänapäev, 2000, 2001, 2015

ISBN 978-9949-27-821-3

www.tnp.ee

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Minu
EMALE
1875-1928

SISUKORD

Mary Poppins

Idatuul	9
Vaba pärastlõuna	20
Naerugaas	29
Preili Lõokese Andrew	44
Tantsiv lehm	55
Õnnetu teisipäev	69
Linnunaine	86
Proua Corry	92
Johni ja Barbara lugu	109
Täiskuu	121
Jõulukinke ostmas	143
Läänetuul	156

Mary Poppins tuleb tagasi

Tuulelohe	171
Preili Andrew' lõoke	195
Õnnetu kolmapäev	221
Tohuvabohu	246

Uustulnukas	272
Robertson Ay lugu	291
Vaba õhtu	316
Õhupalle on igasuguseid	346
Nellie-Rubina	367
Karussell	395

Esimene peatükk

IDATUUL

KUI SA TAHAD LEIDA Kirsipuu teed, pruugib sul vaid küsida teed ristmikul seisvalt politseinikult. Ta lükkab kiivri kergelt viltu, sügab mõtlikult kukalt ja näitab siis oma suure, valgesse kindasse peidetud sõrmega õige suuna kätte, öeldes: „Kõigepealt pöörake paremale, seejärel vasakule ja lõpuks jälle paremale, no ja oletegi sihil. Kaunist hommikut!“

Ja sa võid olla päris kindel, et kui teed täpselt nii, nagu ta juhatab, siis sa *oledki* õige varsti kohal – just nimelt Kirsipuu teel, mida ühelt poolt ääristavad majad ja teisel pool on park, nende vahel aga on kirsipuude rõõmus tantsisklev rivi.

Kui sa otsid maja number seitseteist – ning on rohkem kui tõenäoline, et seda sa teed, sest just sellest majast meie raamat pajatab –, siis on see peagi leitud. Kas või juba tänu sellele, et see on Kirsipuu tee kõige väiksem maja. Pealegi on see maja seal ainus, mis on üsna räämas ja ootab ülevärvimist. Aga härra

MARY POPPINS

Banks, kellele see maja kuulub, oli ühel päeval proua Banksile öelnud, et otsustagu too ise – kas ilus puhas ja õdus maja või neli last. Emba-kumba. Mõlemat härra Banks võimaldada ei saa.

Ja proua Banks oli pärast mõningast järelekaalumist otsustanud, et parem olgu tal siiski Jane, kes oli lastest kõige vanem, ja Michael, kes oli järgmine, ning John ja Barbara, kes olid kaksikud ja sündisid viimastena. Niimoodi lepiti ka kokku ja see oligi põhjus, miks Bankside pere asus elama majja number seitseteist, kuhu võeti kaasa ka proua Brill, kes tegi neile süüa, ja Ellen, kelle hooleks oli jäetud laua katmine, ja Robertson Ay, kes pügas muru ja puhastas nuge ja lõi kingi läikima ja, nagu härra Banks öelda tavatses, „raiskas oma aega ja minu raha“.

Ja muidugi oli nendega ka lapsehoidja Kata-tädi, kes õigupoolest küll ei vääri üleüldse kohta selles raamatus, sest tolleks ajaks, millest mina jutustama hakkam, oli ta majast number seitseteist juba oma teed läinud.

„Oleks ta siis iitsatanudki, et kavatseb lahkuda. Huvitav, mida mina nüüd pean ette võtma?“ torises proua Banks.

„Pane lehte kuulutus, mu kallis,“ ütles härra Banks, tõmmates kingi jalga. „Mina aga soovin, et ka Robertson Ay lahkuks ilma ette hoiatamata, sest jälle on ta läikima löönud üheainsa kinga, ilma et oleks teist näpuotsagagi puudutanud. Olen kindel, et jätan nüüd väga ühekülgse mulje.“

„Sellel,“ lausus proua Banks, „pole kõige vähematki tähtsust. Aga sa pole ikka öelnud, mida ma ikkagi peaksin Kata-tädiga peale hakkama.“

„Ma ei kujuta küll ette, mida saaksid sina temaga peale hakata, sest ta on ju kadunud,“ tähendas härra Banks. „Aga kui see oleksin mina, ma mõtlen, kui see oleks minu teha, noh, siis ma laseksin kellelgi panna Hommikulehte kuulutuse, et Jane ja Michael ja John ja Barbara Banks (rääkimata juba nende emast)

Idatuul

vajavad kõigist võimalikest kõige paremat lapsehoidjat võimalikult väikese palga eest, ja jalamaid. Seejärel jääksin ootama ja vaataksin aknast, kuidas aiavärava taha koguneb lapsehoidjate järjekord, ja siis ma saaksin väga pahaseks, sest nad segavad liiklust ja ma olen sunnitud andma politseinikule šillingi hüvituseks selle eest, et ta peab endale nii palju tüli tegema. Aga nüüd pean ma minema. Prr! Õues on nii külm nagu põhjanabal! Muide, kustpoolt see tuul õigupoolest puhub?”

Ja öelnud seda, küünitab härra Banks pea pikalt aknast välja ja vaatas admiral Boomi maja poole, mis asus tänavanurgal. See oli Kirsipuu tee kõige silmatorkavam maja ja tänava elanikud olid selle üle väga uhked, sest maja oli ehitatud täpipealt laeva moodi. Keset aeda seisis lipuvarras, maja katusel aga uhkeldas ülekuulatud tuulelipp, mis meenutas teleskoopi.

„Ahaa!“ hüüatas härra Banks, tõmmates pea kärmelt tagasi. „Admirali teleskoop näitab, et puhub idatuul. Seda oligi arvata. Ma lausa tunnen, kuidas külm kontidesse poeb. Mul ei jää üle muud, kui panna selga kaks mantlit.“ Seepeale andis ta oma naisele hajameelselt musi ühele ninaküljele, lehvitas lastele hüvastijätuks ja seadis sammud vanalinna poole.

Vanalinn oli nimelt koht, kus härra Banks käis iga päev tööl – välja arvatud muidugi pühapäevad ja need argipäevad, mis olid ametlikult puhkepäevad –, ja kogu selle aja jooksul, mis ta seal veetis, istus ta suure laua taga suures tugitoolis ja muudkui tegi raha. Kogu pika tööpäeva vorpis ta penne ja šillingeid, poollekroneid ja kolmepennilisi hõbemünte. Ta pistis selle raha oma väiksesse musta portfelli ja tõi koju. Vahel juhtus sedagi, et ta andis mõne mündi Jane'ile ja Michaelile, kellel mõlemal oli hoiukarp, teinekord aga, kui tal ei õnnestunud päeva jooksul raha kõrvale panna, ütles ta: „Pank on lõhki.“ Ja lapsed teadsid siis, et ta polnud tol päeval kuigi palju raha teinud.

MARY POPPINS

Niisiis väljus härra Banks koos oma musta portfelliga koodunt, proua Banks aga läks võõrastetuppa, kus ta terve pika päeva kirjutas ajalehtedele kirju, milles palus, et talle saadetak mõned lapsehoidjad, ja rutem kui muidu, sest ta vajab hoidjat kohe. Samal ajal vahtisid Jane ja Michael ülemise korruse lastetoa aknast välja, sest neid huvitas nii väga, kes neile hoidjaks tuleb. Selle üle, et Kata-tädi oli ära läinud, oli neil hea meel, sest nad polnud teda kunagi eriti sallinud. Ta oli vana ja paks ja lehkas nagu odratumm. Nad arvasid, et igäüks oleks Kata-tädist parem – et mitte öelda *palju* parem.

Kui päev hakkas tasapisi pargipuude taha vajuma, tulid proua Brill ja Ellen, et hoolitseda õhtusöögi eest ja vannitada kaksikuid. Pärast sööki istusid Jane ja Michael jälle akna all, et passida, millal härra Banks koju tuleb, ja kuulata, kuidas vingetidatuul kirsipuude raagus oksa pillutab. Puud ise väänlesid ja painutasid end videvikuvalguses nii pööraselt, nagu oleksid läinud jaburaks ja kavatseksid tantsides oma juured maa seest välja kiskuda.

„Sealt ta tuleb!“ hüüatas Michael, osutades ootamatult väljailmunud kujule, mis lendas põmdi vastu aiavärvat. Jane pingutas silmi, et tihenevas hämaruses paremini näha.

„See pole paps,“ teatas ta. „See on keegi teine.“

Tuult trotsides painutas kogu end ettepoole ja tegi värava lingist lahti, ning nüüd nägid kõik, et see oli naine, kes hoidis ühe käega kinni oma kübarat, teise käe otsas aga oli tal kandekott. Seejärel aga nägid Jane ja Michael midagi väga iseäralist. Niipea kui naisekogu oli väravast sisse astunud, tõstis tuul ta õhku ja asetask hetk hiljem majaukse ees maha. Just nagu oleks tuul ta kõigepealt vastu väravat virutanud, oodanud siis, millal ta värava avab, ning kandnud ta lõpuks koos koti ja kõige muuga otse

Idatuul

majatreppi. Toimuvat jälgivad lapsed kuulsid koletut mütsatust ja terve nende maja rappus nagu maavärina ajal.

„Kui kummaline! Midagi niisugust pole ma eales näinud,“ tõdes Michael.

„Läki, uurime järele, kes ta on!“ kutsus Jane, võttis Michaelil käest kinni, tõmmates venna aknast eemale ja viies ta läbi lastetoa trepimademele. See oli koht, kust neil oli alati hea võimalus saada ülevaade kõigest, mis toimus maja eesruumis.

Õige pea väljus võõrastetoast nende ema, kohe tema järel too tundmatu naisterahvas. Jane ja Michael jõudsid tähele panna, et külalisel olid sätendavad mustad juuksed – „Just nagu hollandi puunukk,“ sosistas Jane – ning et ta oli sale, suurte jalgade ja käte ning väikeste, aga üpris teraste siniste silmadega.

„Küll te näete ise, kui toredad lapsed nad on,“ kinnitas proua Banks.

Michael andis Jane'ile küünarnukiga tugeva müksu roiete vahele.

„Ja tüli ei valmista nad teile üleüldse,“ jätkas proua Banks mitte eriti kindlalt, millest võis järeldada, et ta ise pole päris kindel selles, mida räägib. Nad kuulsid, kuidas võõras nina nuusatas, just nagu kahtleks ka *tema* selles.

„Aga nüüd räägime teie soovitustest...“ jätkas proua Banks.

„Noh, üks minu reegleid on, et ma ei esita kunagi soovitusi,“ teatas külaline jäigalt.

Proua Banks põrnitses teda jahmunult.

„Aga mina arvasin, et see on üldiselt omaksvõetud komme,“ lausus ta. „Tahtsin öelda, et... et minu teada esitatakse alati soovitused.“

„Kui teid huvitab *minu* arvamus, siis on see väga vanamood-

MARY POPPINS

ne komme,“ kuulsid Jane ja Michael külalise tusast häält. „Väga vanamoodne. Ütleksin, et see on üpris ajast ja arust.“

Kui üldse oli midagi, mis proua Banksile sugugi ei meeldinud, siis oli see mõte, et teised võivad teda vanamoodsaks pidada. See oli tema jaoks väljakannatamatu. Sellepärast ruttas ta ütlema:

„Mis siis ikka, väga hea. Meie jaoks pole sellel mingit tähtsust. Ma lihtsalt küsisin igaks juhuks, et kui *teie*... ee... oleksite tahtnud neid esitada. Lastetuba on ülemisel korrusel.“ Ja proua Banks hakkas ees trepist üles astuma, rääkides seejuures vahetpidamatult. Ja kuna ta vahetpidamata vatras, ei pannud ta tähele, mis toimus tema selja taga, aga Jane ja Michael, kes jälgisid sündmusi ülevalt trepipealselt, nägid täiesti selgesti ülimalt ebaharilikku asja, millega külaline nüüd hakkama sai.

Jah, temagi tuli proua Banksi järel ülemisele korrusele, aga mitte üldsegi tavalisel viisil. Hoides käes oma suurt kandekotti, libises ta graatsiliselt mööda trepikäsipuud üles, jõudes teisele korrusele täpselt ühel ajal proua Banksiga. Jane ja Michael igatahes küll ei teadnud, et keegi teine oleks kunagi millegi niisugusega hakkama saanud. Iseasi oli trepikäsipuud pidi alla sõita, seda olid sageli teinud ka nemad ise. Aga alt üles – ei iialgi! Nad silmitsesid kentsakat külalist suure huviga.

„No nii, see asi on siis nüüd klaar,“ tähendas laste ema kergetatult ohates.

„Igatahes. Niikaua muidugi, kui *mina* olen rahul,“ kostis külaline ja pühkis hiigelsuure punavalge taskurätiga nina.

„Teie, lapsed,“ imestas proua Banks, märgates alles nüüd Jane'i ja Michaelit, „mida teie siin teete? Saage tuttavaks, siin on teie uus hoidja Mary Poppins. Öelge talle tere, Jane ja Michael!“

Idatuul

Aga need siin,“ teatas proua Banks, viidates kätkites lamavate beebide poole, „on meie kaksikud.“

Mary Poppins mõõtis lapsi nõudliku pilguga, mis libises ühelt teisele, just nagu kaaludes, kas need lapsed sobivad talle või ei.

„Ja kuidas me paistame?“ tundis Michael huvi.

„Ära ole häbematu, Michael!“ manitses ema.

Mary Poppins jätkas sedaaegu nelja lapse hindamist. Nuuskas siis väga pikalt ja väga valjusti – see oli ilmselt märguanne, et ta on lõpliku otsuse langetanud – ning teatas:

„Ma võtan koha vastu.“

„Taeva päralt,“ ütles proua Banks hiljem abikaasale, „ta ütles seda nii, nagu teeks sellega meile erilist au.“

„Vahest teebki,“ arvas härra Banks, kes tõi oma nina korraks ajalehe tagant nähtavale, kuid ainult hetkeks, tõmbudes kohe välkkiirelt ajalehe varju tagasi.

Kui ema oli läinud, nihutasid Jane ja Michael end, külg ees, tasapisi Mary Poppinsi poole, kes seisis liikumatult nagu soolatsamm, käed rinnal risti.

„Kuidas te tulite?“ päris Jane. „Meile jäi mulje, nagu oleks tuul teid siia puhunud.“

„Nii oligi,“ vastas Mary Poppins põgusalt ja harutas lahti salli oma kaela ümbert, seejärel võttis peast kübara, mille riputas ühe sängiposti otsa.

Kuna polnud mingit märki, et Mary Poppins kavatseks veel midagi öelda (iseasi, et ta muudkui nohistas ninaga), otsustas ka Jane suu pidada. Aga kui uus lapsehoidja kummardus oma kandekotti avama, ei suutnud Michael oma uudishimu talitseda.

„Mis kummaline kott!“ imestas ta kotti näppides.

„Vaip,“ nentis Mary Poppins ja pistis väikese võtme koti lukuauku.

MARY POPPINS

„Te kannate sellega vaipu, nii või?“

„Ei. See on vaibast tehtud.“

„Ah soo,“ ütles Michael, „saan aru.“ Ehkki ta õigupoolest ei saanud aru.

Vahepeal sai kott lahti ning Jane ja Michael olid rohkem kui üllatunud nähes, et see on täiesti tühi.

„Tohoh,“ tähendas Jane, „siin polegi mitte midagi?“

„Mida sa sellega öelda tahtsid – mitte midagi?“ küsis Mary Poppins, ajades selja sirgu. Tema näost võis lugeda, et teda on rängalt solvatud. „Siin pole mitte midagi – ütlesid sa ju nõnda?“

Ja seepeale võttis ta tühjast kotist valge targeldatud põlle ja pani endale ette. Siis õngitses ta kotist välja suure tüki seepi, mis kandis nime Päikesesära, hambaharja, paki juuksenõelu, pudeli lõhnaõli, pisikese kokkupandava tugitooli ja karbi kurgupastille.

Jane ja Michael tuiutasid seda kõike jahmunult.

„Aga ma ju *nägin!*“ imestas Michael sosinal. „Olen kindel, et see *oli* tühi!“

„Ole kuss!“ riidles Jane, samal ajal kui Mary Poppins võttis kotist kopsaka pudeli sildiga *Sisse võtta üks teelusikatäis enne magamaminekut.*

Pudelikaela külge oli kinnitatud lusikas ja nüüd valas Mary Poppins sellesse karmiinpunast vedelikku.

„Kas see on teie arstirohi?“ päris Michael, kes tundis toimuva vastu suurt huvi.

„Ei, see on teie rohi,“ teatas Mary Poppins ja sirutas käe lusikaga poisi poole. Michael jõllitas seda nina kirtsutades ja avaldas protesti:

„Ma ei taha seda. Mulle pole seda tarvis. Ma ei kavatse seda võtta!“

Aga Mary Poppinsi pilk oli naelutatud Michaelile ja poiss

Idatuul

hoomas järsku, et ta ei suuda vaadata Mary Poppinsile otsa ja samal ajal mitte kuulata tema sõna. Selles uues lapsehoidjas oli midagi iseäralikku ja tavatut – midagi niisugust, mis ühekorraga hirmutas ja põnevust pakkus. Lusikas lähenes Michaeli suule. Poiss hoidis hinge kinni, sulges silmad ja võttis lusika suhu. Ta tundis erakordselt meeldivat maitset. Ta limpsis vedelikku keelega, neelas selle siis alla ja ta näole sigines rõõmus naeratus.

„Maasikajäätis!“ hüüdis ta vaimustatult. „Tahan veel, tahan veel!“

Aga Mary Poppinsi ilme oli niisama tõsine nagu enne ja ta mõõtis Jane'ile portsjoni kätte. Seekord oli vedelik lusikas teist värvi – hõbejas-rohekas-kollakas. Jane mekkis seda.

„Magus laimijook,“ nentis ta, noolides keeleotsaga huuled üle. Aga siis nägi Jane, et Mary Poppins siirdub oma pudeliga kaksikute juurde ja tormas vahele.

„Oi ei, ärge tehke seda, palun! Nad on veel liiga väikesed. See pole neile võib-olla hea. Palun!“

Kuid Mary Poppins ei teinud kuulmagi, heitis vaid Jane'ile hoiatava pilgu, millest tüdrukul hakkas kõhe, ja pistis lusika Johnile suhu. Poiss lutsis lusikat innukalt ja mõne tilga järgi, mis kukkusid ta pudipõllele, oli Jane'ile ja Michaelile selge, et seekord oli lusikas olnud täidetud piimaga. Siis jõudis järg Barbara kätte, kes ägises mõnust ja limpsis lusika kaks korda üle.

Lõpuks kallas Mary Poppins lusikale veel ühe rohuannuse ja jõi selle ise ära, näol pühalik ilme.

„Rummipunš,“ märkis ta, noolides huuli, ning seejärel pani pudelile korgi peale.

Jane ja Michael pilgutasiid hämmeldunult silmi, aga eriti palju aega neile imestamiseks ei jäetud, sest Mary Poppins asetas oma nõidusliku pudeli kaminasimsile ja pöördus nende poole.